

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ὁμολογητὴς μᾶς διδάσκει

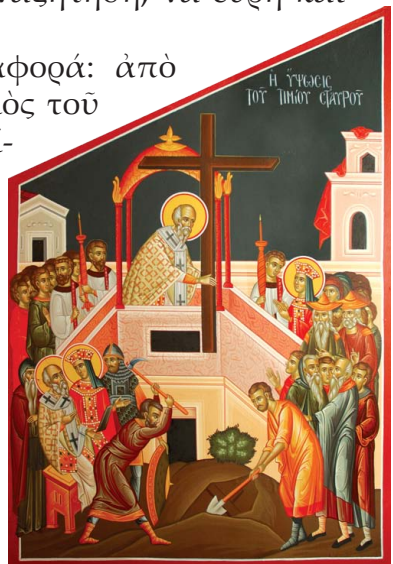
Ἐξήγησις τῆς Τάξεως Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ* «Δὲν ὑπάρχει τρίτος δρόμος!»

Στὴν μεγάλη αὐτὴ ἑορτὴ γίνεται ἡ ἐπίσημος Τάξις τῆς Ὑψώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Σταυρὸς ἀνυψώνεται στὰ χέρια τοῦ λειτουργοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ κατέρχεται σταδιακὰ μέχρι σχεδὸν αὐτὸ τὸ ἔδαφος καὶ κατόπιν πάλι, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, ἀνυψώνεται.

Στὴν Τάξι αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία δείχνει τὴν μεγάλην προᾶξιν ποὺ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπετέλεσε γιὰ μᾶς, κατερχόμενος ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀπὸ τὴν γῆν ἀκόμῃ καὶ εἰς τὴν περὶ τὴν γῆν, ὥστε –ὅπως οἱ Ἅγιοι Πατέρες τόσο ἀγαποῦν νὰ τονίζουσιν– νὰ ἀναζητήσῃ, νὰ εὑρῇ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὅμως, παρατηρήσατε τὴν διαφορὰ: ἀπὸ τὸν Θρόνον τοῦ Θεοῦ κατήλθε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, Θεὸς Παντοδύναμος καὶ Ἀπεριόριστος, ἡ μόνη Θεότης.

Καὶ ὅταν ἐξεπλήρωσε τὸ μέγα Ἔργο Του –τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὸς καὶ πάλιν ἀνῆλθε εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἀλλὰ δὲν ἦταν πλέον ἀπλῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ποὺ ἀνερχόταν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ Θεάνθρωπος. Ἐνα Πρόσωπον, Μία Ταυτότης ἢ, ὅπως λέγουσιν οἱ Ἕλληνας, Ὑπόστασις, ἀλλὰ σὲ

δύο ουσίες, δύο φύσεις: Θεοῦ / Ἀνθρώπου.

Διότι στὸ Πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Θεότης καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐνώθηκαν πλήρως γιὰ πάντα, σὲ ὅλη τὴν αἰωνιότητα καὶ ποτὲ δὲν θὰ ὑπάρξῃ κάποια ἀλλαγὴ ὡς πρὸς τοῦτο. **Κ**αὶ ἡ Θεία Φύσις καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις διατηροῦν ὅλες τὶς ιδιότητές τους· καὶ εἶναι μόνον διὰ θαύματος ποὺ αὐτὲς ἐνώθησαν σὲ ἓνα Πρόσωπο.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀρέσκονται νὰ λέγουν, ὅτι ὁ Κύριος ἀνερχόμενος ἀπὸ τὴν γῆ στὸν Οὐρανό, ἐφώτισε τὴν ὁδὸ γιὰ μᾶς. **Ἡ** ψυχὴ ποὺ εἶναι πιστὴ σὲ Αὐτὸν βλέπει ἐδῶ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς λαμπρᾶς Του ὑποσχέσεως, ὅταν ἔλεγε: «ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται» (Ἰωάν. ιβ' 26).

Διότι ὁ Κύριος ἔχει διανοίξει αὐτὴν τὴν ὁδὸ ἀπὸ τὴν γῆ στὸν Οὐρανὸ γιὰ μᾶς, τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας Του.

Μόνον πρόσεχε, χριστιανὴ ψυχὴ, ὥστε νὰ μὴ λάβῃς μαζί σου ἐπίγειες ματαιότητες στὸν Οὐρανό.

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ζήσουμε στὴν γῆ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὅταν ἐγγίση τὸ τέλος αὐτῆς τῆς προσκαιροῦ ζωῆς νὰ θεωρηθοῦμε ἄξιοι τῆς εὐλογημένης ζωῆς τοῦ Παραδείσου· νὰ εἴμεθα δηλ. ἀπασχολημένοι, νὰ ζοῦμε καὶ νὰ γευώμεθα, ἐνῶ εἴμεθα ἀκόμη ἐδῶ στὴν γῆ, αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει στὰ σκηνώματα τοῦ Παραδείσου καὶ στὴν αἰώνια εὐλογημένη ζωὴ.

Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γνωρίζουμε, ὅτι τρίτη ὁδὸς δὲν ὑπάρχει· ἂν ἡ ψυχὴ δὲν σωθῇ, ἂν δὲν κληρονομήσῃ τὰ σκηνώματα τοῦ Παραδείσου, ἂν δὲν κατασκηνώσῃ σὲ αὐτά, τότε βεβαίως θὰ πέσῃ στὴν θανατηφόρο ἄβυσσο τοῦ ἄδου –δὲν ὑπάρχει τρίτος δρόμος!

Γι' αὐτὸ πρόσεχε, χριστιανὴ ψυχὴ, νὰ προετοιμασθῆς, ὥστε νὰ γίνῃς δεκτὴ στὶς μονὲς τοῦ Παραδείσου καὶ ὄχι στὴν φρικτὴ ἄβυσσο τοῦ ἄδου, στὴν ὁποῖαν ὑπάρχει μόνον πίεσις καὶ βασιανισμὸς καὶ οὐδεμία, ἀπολύτως εὐχαρίστησις ἢ ἐλπίδα.

Καὶ θὰ εἶναι εὐλογημένη αὐτὴ ἡ ψυχὴ ποὺ θὰ κληρονομήσῃ τὴν Αἰώνιο Ζωὴ, ὅπως ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπέσχθη στοὺς Μαθητὰς Του καὶ δι' αὐτῶν σὲ μᾶς, τοὺς πιστοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς. **Ἀμὴν!**

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 286/Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 1998, σελ. 125. • Ἀπὸ κήρυγμα τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, στὸ περιοδ. «The Shepherd», Vol. XIX, No 1/September 1998, σελ. 3-4. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.